

«Я, цар царів, я, сонця син могутній,
Собі оцю гробницю збудував,
Щоб славили народи незчисленні,
Щоб тямили на всі віки потомні
Імення»... Далі круг і збитий напис.
І вже ніхто з нащадків наймудріших
Царського ймення прочитати не може.
Хто збив той напис, – чи сперечник-владар,
Чи просто час потужною рукою, –
То невідомо. Дивним візерунком
Багато слів написано край нього
Про славу безіменного владаря,
Змальовано царя славетні вчинки:
Он цар сидить високо на престолі,
Народи подолані йдуть з дарами
Коштовними й додолу клонять чола,
А він сидить, немов камінний ідол
Під опахалами з барвистих пер.
Лице його подібне до Тутмеса,
І до Рамзеса, і до всіх тиранів.
Он далі він, схопивши за волосся
Одразу цілий гурт якихсь повстанців,
Кривим мечем над ними замахнув.
Лице його подібне до Тарака,
До Менефта, як і до всіх тиранів.
З лицем тим самим він левів полює,
Левіафанів ловить, б'є пташок
І їде полем через людські трупи,
І бенкетує по своїх гаремах,
І на війну жене своїх підданих,
І посилає на роботу люд, –
На ту страшну єгипетську роботу,
Що має вславити царське імення.

Іде той люд, мов хвилі в океані,
Без ліку, без числа на бойовисько
І стелиться під ноги коням царським,
А хто живим зостався з того люду,
Той гине на єгипетській роботі:
З його могили хоче цар зробити
Для себе пам'ятник – хай гине раб!
І раб копає землю, теше камінь,

Приносить мул з ріки і робить цеглу,
Виводить мури, статуї великі,
Запрігшись, возить самотужки й ставить
І щось будує вічне і величне,
Щось незрівнянне і потужно гарне,
Мальоване, мережане, різьблене,
І кожна статуя, колона, малювання,
Мережечка, різьба і навіть цегла
Незримими устами промовляє:
«Мене створив єгипетський народ
І тим навек своє імення вславив!»

Мандрівнику, спинись, коли в пустині
побачиш де таку царську гробницю,
хто б він не був, той цар, що там спочив,
ти не йому поклонись, спинившись.
Умер давно той цар з лицем тирана,
Умер давно народ, йому підданий,
умерло імення, і загибла пам'ять.
Зосталася по їх дивна будова,
Царю могила, пам'ятник народу,
А що здобув той цар з лицем тирана?
Собі могилу, пам'ятник...

28.08.1904. Зелений Гай.

Заново відредагована поезія передрукована у журн. «Вільна Україна», 1906, № 3. с. 36 – 38.

Подається за журн. «Вільна Україна», 1906, № 3. с. 36 – 38.

Критичні зауваження щодо цієї поезії подав Іван Франко у статті « [Огляд української літератури 1906 р.](#) »